

<p>disputants- חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום והזרה- insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת- story-מעשה-O</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ-! proof-ראיה-■</p>
<p>מקרא-key:</p>	

סנהדרין-ארבע מיתות		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
רב המנונא אירכסו ליה תורי	[רב המנונא]											◊
פגע ביה רבה, רמא ליה מתניתין אהדדי:	[רבה]											◊
העובד עבודה זרה	תנן:											◊
עובד - אין, אומר - לא.												◊
האומר אעבוד אלך ואעבוד נלך ונעבוד	והאנן תנן:											◊
באומר איני מקבלו עלי אלא בעבודה.	אמר ליה: [רב המנונא]											◊
תנאי שקלת מעלמא? תנאי היא.	רב יוסף:											◊
האומר בואו ועבדוני, רבי מאיר מחייב	דתניא: [רבי מאיר]											◊
פוטר.	רבי יהודה:											◊
היכא דפלחו - כולי עלמא לא פליגי, דכתיב (שמות כ') לא תעשה לך פסל. כי פליגי - בדיבורא בעלמא.												◊
דיבורא מילתא היא	רבי מאיר סבר:											◊
דיבורא לאו מילתא היא.	רבי יהודה סבר:											◊
לאו מילתא היא דאמרי, דאפילו לרבי יהודה בדיבורא נמי חיובי מחייב.	הדר אמר רב יוסף:											◊
לעולם אינו חייב עד שיאמר אעבוד, אלך ואעבוד, נלך ונעבוד.	דתניא: רבי יהודה:											◊
במאי קמיפלגי - במסית לעצמו, ואמרי ליה אין, קמיפלגי.												◊
מסית לעצמו - שמעי ליה, ואין דקאמרי ליה - קושטא הוא.	מר סבר: [רבי מאיר]											◊
מסית לעצמו לא שמעי ליה, מימר אמרי: מאי שנא איהו מינן דידן? ואין דקאמרי - אחוכי עליה.	ומר סבר: [רבי יהודה]											◊
ומתניתין - כאן ביחיד הניסת, כאן - ברבים הניסתים. יחיד - לא מימלך, וטעי בתריה, רבים מימלכי ולא טעו בתריה.	[רב יוסף]											◊
מנא אמינא לה - דכתיב (דברים י"ג) לא תאבה לו ולא תשמע אליו, הא אבה ושמע - חייב.	רב יוסף:											◊
מי שאני בין ניסת דרבים לניסת יחיד?	איתיביה אביי:											◊
כי יסיתך אחיך בן אמך - אחד יחיד הניסת ואחד רבים הניסתים, והוציא הכתוב יחיד מכלל רבים, ורבים מכלל יחיד. יחיד מכלל רבים - להחמיר על גופו ולהקל על ממונו, רבים מכלל יחיד - להקל על גופם ולהחמיר על ממונם.	והתניא:											◊
בהא מילתא - הוא דשאני, אבל בכל מילי - כי הדדי נינהו												◊
כאן - בניסת מפי עצמו, כאן - בניסת מפי אחרים. מפי עצמו - מימלך, מפי אחרים - גריר בתרייהו.	אלא אמר אביי:											◊
מנא אמינא לה - דכתיב לא תאבה לו ולא תשמע אליו, הא אבה ושמע - חייב.	אביי:											◊
אידי ואידי בניסת מפי אחרים, הא - דאמר ליה כך אוכלת, כך שותה, כך מטיבה, כך מריעה, הא - דלא אמר ליה כך אוכלת כך שותה כו'.	רבא:											◊
מנא אמינא לה - דכתיב (דברים י"ג) מאלהי העמים אשר סביבתיכם הקרבים אליך וגו' מה לי קרובים ומה לי רחוקים? הכי קאמר לך: מטיבותן של קרובים אתה למד מה טיבותן של רחוקים, מאי לאו דאמר ליה כך אוכלת, כך שותה, כך מטיבה, כך מריעה - שמע מינה.	רבא:											◊
סיפא בישראל משומד.	רב אשי:											◊
לא זו אף זו קתני.	רבינא:											◊

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום והזרה- central point for summary and review < מובאה של פיסקה קודמת- insertion of an earlier segment story-מעשה O	מימרא-statement ■ קושיא-challenge ˆ שאלה-question ^ תירוץ-answer ! ראיה-proof ■
מקרא-key:	

סנהדרין-ארבע מיתות		Talmud Navigator																
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ						
העובד עבודה זרה מאהבה ומיראה, אביי אמר: חייב	איתמר: [אביי]									◊	■	◊	סא:					
פטור.	רבא:									◊	■	◊	סא:					
חייב, דהא פלחה.	אביי:										■		סא:					
פטור, אי קבליה עליה באלוה - אין, אי לא - לא.	רבא:										■		סא:					
סימן עב"ד ישתחו"ה למשי"ח.													סא:					
מנא אמינא לה	ואמר אביי:										■	◊	סא:					
העובד עבודה זרה אחד העובד כו'.	דתנן:										■	■	◊	סא:				
מאי לאו: אחד העובד מאהבה ומיראה												■	◊	סא:				
לא, כדמתרץ רבי ירמיה.	ורבא אמר לך:											!	◊	סא:				
מנא אמינא לה	אביי:											■	◊	סא:				
(שמות כ') לא תשתחוה להם, להם אי אתה משתחוה, אבל אתה משתחוה לאדם כמותך. יכול אפילו נעבד כהמן - תלמוד לומר (שמות כ') ולא תעבדם.	דתניא:											■	■	◊	סא:			
והא המן מיראה הוה נעבד.													■	◊	סא:			
ורבא													ˆ		סא:			
כהמן - ולא כהמן. כהמן - דאיהו גופיה עבודה זרה, ולא כהמן - דאילו המן מיראה, והכא לאו מיראה.	[רבא]												!	◊	סא:			
מנא אמינא לה	ואמר אביי:												■	◊	סא:			
כהן משיח בעבודה זרה, רבי אומר: בשגת מעשה	דתניא: [רבי]												◊	■	◊	סא:		
וחכמים אומרים: בהעלם דבר.	חכמים:												◊	■	◊	סא:		
ושוין שבשעירה כיחיד, ושוין שאין מביא אשם תלוי.	[ישוין]													■	■	◊	סא:	
האי שגת מעשה דעבודה זרה היכי דמי?														ˆ	■	◊	סא:	
אי קסבר בית הכנסת הוא והשתחוה לו														!	■	◊	סא:	
הרי לבו לשמים.														ˆ	■		סא:	
אלא דחזא אנדרטא והשתחוה לו														!	■	◊	סא:	
אי קבליה עליה באלוה - מזיד הוא, ואי לא קבליה עליה באלוה - לא כלום הוא														ˆ	■		סא:	
אלא לאו - מאהבה ומיראה.															■	◊	סב.	
לא, באומר מותר.	ורבא אמר לך:														!	◊	סב.	
אומר מותר היינו העלם דבר															ˆ		סב.	
באומר מותר לגמרי, העלם דבר - קיום מקצת וכיטול מקצת.															!	◊	סב.	
זיבח וקוטר וניסך והשתחוה בהעלם אחד - אינו חייב אלא אחת.	תני רבי זכאי קמיה דרבי יוחנן:															■	◊	סב.
פוק תני לברא	אמר ליה: [רבי יוחנן]															■	◊	סב.

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום והזרה- insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת- story-מעשה-O</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ-! proof-ראיה-!</p>
מקרא-key:	

סנהדרין-ארבע מיתות		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
הא דאמר רבי זכאי - מחלוקת רבי יוסי ורבי נתן.	רבי אבא:											◇
הבערה ללא יצאה, דברי רבי יוסי.	דתניא: [רבי יוסי]				◇	■	■					◇
לחלק יצאה.	רבי נתן:				◇	■	■					◇
למאן דאמר הבערה ללא יצאה - השתחואה נמי ללאו יצאה.						■	■					◇
למאן דאמר הבערה לחלק יצאה - השתחואה נמי לחלק יצאה.						■	■					◇
דילמא עד כאן לא קאמר רבי יוסי התם הבערה ללאו יצאה - דנפקא ליה חילוק מלאכות (ויקרא ד') מאחת מהנה	מתקיף לה רב יוסף:							⚡				◇
ועשה מאחת מהנה - פעמים שחייב אחת על כולן, פעמים שחייב על כל אחת ואחת.	דתניא, רבי יוסי:							⚡	■			◇
מאי טעמא דרבי יוסי - דכתיב ועשה מאחת מהנה אחת מאחת, הנה מהנה, אחת שהיא הנה, והנה שהיא אחת	ואמר רבי יונתן:							⚡	■			◇
אחת - שמעון מאחת - שם משמעון								⚡	■			◇
הנה - אבות מהנה - תולדות.								⚡	■			◇
אחת שהיא הנה - זדון שבת ושגגות מלאכות, הנה שהיא אחת - שגגת שבת וזדון מלאכות.								⚡	■			◇
אבל הכא, דלא נפקא ליה חילוק מלאכות מדוכתא אחריתי - דכולי עלמא השתחואה לחלק יצאה.								⚡				◇
חילוק מלאכות דעבודה זרה נמי תיפוק ליה מאחת מהנה:								⚡	!			◇
אחת - וביחה, מאחת - סימן אחד								⚡	!			◇
הנה - אבות: זיבוח קיטור ניסוך והשתחואה. מהנה - תולדות: שבר מקל לפניו.								⚡	!			◇
אחת שהיא הנה - זדון עבודה זרה ושגגת עבודות. הנה שהיא אחת - שגגת עבודה זרה וזדון עבודות.								⚡	!			◇
האי שגגת עבודה זרה היכי דמי?								⚡				◇
אי קסבר בית הכנסת הוא והשתחואה לו								⚡	!			◇
הרי לכו לשמים								⚡				◇
אלא דחזא אנדרטא וסגיד ליה								⚡	!			◇
אי קבליה עליה - מזיד הוא, אי לא קבליה עליה - לא כלום הוא								⚡				◇
אלא מאהבה ומיראה.								⚡	!			◇
הניחא לאביי דאמר חייב, אלא לרבא דאמר פטור, מאי איכא למימר?								⚡				◇
אלא באומר מותר.								⚡	!			◇
תפשוט דבעא מיניה רבא מרב נחמן:								⚡				◇
העלם זה וזה בידו מהו?	[רבא מרב נחמן]							⚡	⚡			◇
תיפשוט דאינו חייב אלא אחת								⚡				◇
הא לא קשיא, ותפשוט.								⚡	!			◇
ומי מצית מוקמת להני קראי בעבודה זרה, דאילו הכא כתיב במשיח פר ובנשיא שער וביחיד כשבה ושעירה, ואילו בעבודה זרה תנן: ושיון שבשעירה כיחיד								⚡				◇

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום והזרה- insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת- story-מעשה-O</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ- proof-ראיה-</p>
מקרא-key:	

סנהדרין-ארבע מיתות		Talmud Navigator											
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י		
ותו לא מידי.											◊	סב.	
חומר בשבת משאר מצות, חומר בשאר מצות מבשבת. חומר בשבת - שהשבת עשה שנים בהעלם אחד - חייב על כל אחת ואחת, מה שאין כן בשאר מצות. חומר בשאר מצות - שבשאר מצות שגג בלא מתכוין - חייב, מה שאין כן בשבת.	כי אתא רב שמואל בר יהודה אמר: הכי תנא קמיה: [רבי זכאי]										◊	סב:	
חומר בשבת שהשבת עשה שנים כו'	אמר ר:										◊	סב:	
היכי דמי?										^		סב:	
אילמא דעבד קצירה וטחינה										!	◊	סב:	
דכוותה גבי שאר מצות - דאכל חלב ודם, הכא תרתי מיחייב, והכא תרתי מיחייב										ז		סב:	
אלא גבי שאר מצות דאינו חייב אלא אחת היכי דמי - דאכל חלב וחלב										!	◊	סב:	
דכוותה גבי שבת - דעבד קצירה וקצירה, הכא חדא מיחייב, והכא חדא מיחייב										ז		סב:	
והיינו דאמר ליה פוק תני לברא.										ז		סב:	
מאי קושיא? דילמא לעולם אימא לך דעבד קצירה וטחינה, מה שאין כן בשאר מצות - אתאן לעבודה זרה, כדרבי אמי										ז	◊	סב:	
זיבח וקטר וניסך בהעלם אחד אינו חייב אלא אחת.	דאמר רבי אמי:									ז	◊	סב:	
לא מיתוקמא ליה בעבודה זרה										!	◊	סב:	
חומר בשאר מצות, שבשאר מצות שגג בלא מתכוין - חייב.	דקתני סיפא:									!	◊	סב:	
שוגג בלא מתכוין בעבודה זרה היכי דמי?										^	◊	סב:	
אי דקסבר בית הכנסת הוא והשתחוה לו										!	◊	סב:	
הרי לבו לשמים										ז	!	סב:	
אלא דחזא אנדרטא וסגיד ליה										!	!	◊	סב:
אי קבליה עליה באלוה - מזיד הוא, ואי לא קבליה עליה - לא כלום היא.										ז	!	סב:	
אלא מאהבה ומיראה										!	!	◊	סב:
הניחא לאביי דאמר חייב, אלא לרבא דאמר פטור - מאי איכא למימר?										ז	!	◊	סב:
אלא באומר מותר										!	!	◊	סב:
מה שאין כן בשבת - דפטור לגמרי. עד כאן לא בעא מיניה רבא מרב נחמן העלם זה וזה - אלא אי לחיובי חדא אי לחיובי תרתי, פטור לגמרי - ליכא למאן דאמר										ז	◊	סב:	
מאי קושיא? דלמא לעולם אימא לך רישא בעבודה זרה וסיפא בשאר מצות, ושגג בלא מתכוין - דקסבר: רוק הוא, ובלועו. מה שאין כן בשבת, דפטור - שנתכוין להגביה את התלוש וחתך את המחובר פטור. וכדרב נחמן אמר שמואל										ז	◊	סב:	
המתעסק בחלבים ובעריות - חייב, שכן נהנה. המתעסק בשבת - פטור, מלאכת מחשבת אסרה תורה.	דאמר: [רב נחמן אמר שמואל]									ז	!	◊	סב:
רבי יוחנן טעמיה, דלא מוקים מתניתא רישא בחד טעמא וסיפא בחד טעמא										!	◊	סב:	
מאן דמתרגם לי חבית אליבא דחד תנא - מובילנא מאניה בתריה לבי מסותא.	דאמר רבי יוחנן:									!	!	◊	סב:
זיבח וקטר וניסך בהעלם אחד - אינו חייב אלא אחת.	גופא, אמר רבי אמי:										◊	סג.	
מאי טעמא דרבי אמי - אמר קרא (שמות כ') לא תעבדם, הכתוב עשאן כולן עבודה אחת.	אביי:										◊	סג.	

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום והזרה- insertion of an earlier segment-מובאה של פיסקה קודמת- story-מעשה-O</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ- proof-ראיה-</p>
מקרא-key:	

סנהדרין-ארבע מיתות		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
ומי אמר אביי הכי?												30.
שלש השתחוואות בעבודה זרה למה? אחת לכדרכה, ואחת שלא כדרכה, ואחת לחלק.	והאמר אביי:										⊠	30.
לדבריו דרבי אמי קאמר, וליה לא סבירא ליה.											!	30.
שלש השתחוואות בעבודה זרה למה? אחת לכדרכה, ואחת שלא כדרכה, ואחת לחלק.	גופא, אמר אביי:										⊠	< 30.
לכדרכה - (דברים י"ב) מאיכה יעבדו הגוים האלה, נפקא											⊠	30.
אלא: אחת כדרכה ושלא כדרכה, ואחת לשלא כדרכה, ואחת לחלק.											⊠	30.
המקבלו עליו באלוה האומר לו אלי אתה.											⊠	< 30.
כיון שאמר לו אלי אתה - חייב.	רב נחמן אמר רבה בר אבוה אמר רב:										⊠	30.
למאי?											^	30.
אי לקטלא											!	30.
מתניתין היא.											⊠	30.
אלא - לקרבן											!	30.
ואפילו לרבנן?											⊠	30.
אינו חייב אלא על דבר שיש בו מעשה, כגון זיבוח וקיסור וניסוך והשתחוואה.	והתניא:										⊠	30.
מאן תנא השתחוואה - רבי עקיבא היא	ואמר ריש לקיש:										⊠	30.
לא בעינן מעשה	דאמר: [רבי עקיבא]										⊠	30.
מכלל דרבנן סברי בעינן מעשה											⊠	30.
כי קאמר רב נמי לרבי עקיבא קאמר.											!	30.
לרבי עקיבא פשיטא, היינו מגדף											⊠	30.
מהו דתימא: עד כאן לא מחייב רבי עקיבא קרבן אלא במגדף, דכתיב ביה כרת, אבל הכא דלא כתיב ביה כרת - אימא לא, קא משמע לן דאתקושי אתקוש. דכתיב (שמות ל"ב) וישתחוו לו ויזבחו לו ויאמרו וגו'.											!	30.
אלמלא וי"ו שבהעלוך נתחייבו שונאיהם של ישראל כלייה.	רבי יוחנן:										⊠	30.
כתנאי:											⊠	30.
אלמלא וי"ו שבהעלוך נתחייבו שונאיהם של ישראל כלייה	אחרים:										⊠	30.
והלא כל המשתף שם שמים ודבר אחר נעקר מן העולם, שנאמר (שמות כ"ב) בלתי לה' לבדן	אמר לו רבי שמעון בן יוחאי:										⊠	30.
אלא מה תלמוד לומר (שמות ל"ב) אשר העלוך - שאיוו אלוהות הרבה.	[רבי שמעון בן יוחאי]										⊠	30.
אבל המגפף והמנשק המכבד והמרבץ כו'.											⊠	< 30.
על כולם לוקה, חוץ מהנודר בשמו והמקיים בשמו.	כי אתא רב דימי אמר רבי אלעזר:										⊠	30.
מאי שנא הנודר בשמו והמקיים בשמו דלא לקי - משום דהוה ליה לאו שאין בו מעשה, הני נמי לאו שבכללות הוא, ואין לוקין על לאו שבכללות											⊠	30.
מנין לאוכל מן הבהמה קודם שתצא נפשה שהוא בלא תעשה תלמוד לומר - (ויקרא י"ט) לא תאכלו על הדם.	דתנאי:										⊠	30.

<p>disputants-חולקים- נקודה מרכזית לסיכום והזרה- insertion of an earlier segment- מובאה של פסקה קודמת- מעשה-story- מקרא-key:</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ- proof-ראיה-</p>
--	---

סנהדרין-ארבע מיתות		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
דבר אחר: לא תאכלו על הדם - לא תאכלו בשר ועדין דם במזרק.											◊	ג.
מניין שאין מברין על הרוגי בית דין - תלמוד לומר לא תאכלו על הדם.	רבי דוסא:										◊	ג.
מנין לסנהדרין שהרגו את הנפש שאין טועמין כלום כל אותו היום - תלמוד לומר לא תאכלו על הדם.	רבי עקיבא:										◊	ג.
אזהרה לבן סורר ומורה מנין - תלמוד לומר לא תאכלו על הדם.	רבי יוחנן:										◊	ג.
על כולם אינו לוקה, משום דהוה ליה לאו שבכללות.	ואמר רבי אבין בר חייא ואיתימא רבי אבין בר כהנא:										◊	ג.
על כולן אינו לוקה - חוץ מן הנודר בשמו והמקיים בשמו.	אלא, כי אתא רבין אמר רבי אלעזר:										◊	ג.
מאי שנא אהנך דלא לקי - דהוה ליה לאו שבכללות, הני נמי - לאו שאין בו מעשה נינהו											◊	ג.
ההוא כרבי יהודה, דאמר לאו שאין בו מעשה לוקין עליו.											!	ג.
(שמות כ"ג) לא תותירו ממנו עד בקר - בא הכתוב ליתן עשה אחר לא תעשה, לומר שאין לוקין עליו, דברי רבי יהודה	דתניא: [רבי יהודה]										!	ג.
לא מן השם הוא זה, אלא משום דהוה ליה לאו שאין בו מעשה, וכל לאו שאין בו מעשה אין לוקין עליו.	רבי יעקב:										!	ג.
מכלל דרבי יהודה סבר לוקין עליו.											!	ג.
הנודר בשמו והמקיים בשמו הרי זה בלא תעשה.											◻	ג.
הנודר בשמו והמקיים בשמו מנלן?											^	ג.
(שמות כ"ג) ושם אלהים אחרים לא תזכירו - שלא יאמר אדם לחבירו שמור לי בצד עבודה זרה פלונית. (שמות כ"ג) לא ישמע על פיך - שלא ידור בשמו, ולא יקיים בשמו, ולא יגרום לאחרים שידרו בשמו ויקיימו בשמו.	דתניא:										!	ג.
דבר אחר: לא ישמע על פיך - אזהרה למסית ולמדיח.											!	ג.
מסית - בהדיא כתיב ביה, (דברים י"ג) וכל ישראל ישמעו ויראו וגו'											?	ג.
אלא: אזהרה למדיח.											◻	ג.
ולא יגרום לאחרים שידרו בשמו ושיקיימו בשמו											◊	ג.
מסייעא ליה לאבוה דשמואל											◻	ג.
אסור לאדם שיעשה שותפות עם הנכרי, שמא יתחייב לו שבועה, ונשבע בעבודה זרה שלו, והתורה אמרה לא ישמע על פיך.	דאמר אבוה דשמואל:										◻	ג.
כי אתא עולא בת בקלנבו.	[עולא]										◊	ג.
אמר ליה רבא: והיכא בת מר?	[רבא]										◊	ג.
אמר ליה: בקלנבו.	[עולא]										◊	ג.
והכתיב ושם אלהים אחרים לא תזכירן	אמר ליה: [רבא]										?	ג.
כל עבודה זרה הכתובה בתורה מותר להזכיר שמה.	אמר ליה: [עולא] הכי אמר רבי יוחנן:										!	ג.
והא היכא כתיבא?											?	ג.
דכתיב (ישעיהו מ"ו) כרע כל קרס נבו.											!	ג.
ואי לא כתיבא - לא?											?	ג.

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום והזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
מקרא-key:	

סנהדרין-ארבע מיתות		Talmud Navigator											
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
ראה אחת מרובה כשלש, שהיא כמגדיון לשילה, שהן שתי טבילות ושני ספוגין - הרי זה זב גמור	מתיב רב מרשיא:											◊	סג
גד נמי מכתב כתיב, דכתיב (ישעיהו ס"ה) הערכים לגד שלהן.	רבינא:											◊	סג
כל ליצנותא אסירא, חוץ מליצנותא דעבודה זרה, דשריא. דכתיב כרע בל קרס נבו קרסו כרעו יחדו לא יכלו מלט משא וכתיב (הושע י') דברו לעגלות בית און יגורו שכן שמרון כי אבל עליו עמו וכמריו עליו יגילו על כבודו כי גלה ממנו, אל תקרי כבודו אלא כבידו.	רב נחמן:											◊	סג
מאי דכתיב (הושע י"ג) ועתה יוספו לחטא ויעשו להם מסכה מכספם כתבונם עצבים וגו'	רבי יצחק:											◊	סג
מאי כתבונם עצבים?												◊	סג
מלמד שכל אחד ואחד עשה דמות יראתו, ומניחה בכיסו, בשעה שזוכרה מוציאה מתוך חיקו ומחבקה ומנשקה.												◊	סג
מאי זבחי אדם עגלים ישקון?												◊	סג
שהיו כומרים נותנים עיניהם בבעלי ממון, ומרעיבים את העגלים, ועושין דמות עצבים ומעמידין בצד אבוסייהן, ומוציאין אותן לחוץ, כיון שראו אותן - רצין אחריהן וממשמשין בהן. אומרים לו: עבודה זרה חפץ בך, יבא ויזבח עצמו לו.	רבי יצחק דבי רבי אמי:											◊	סג
האי זבחי אדם עגלים ישקון? עגלים ישקון לזבח אדם מיבעי ליה.	רבא:											◊	סג
כל הזובח את בנו לעבודה זרה, אמר לו: דורון גדול הקריב לו, יבא וישק לו.	אלא אמר רבא:											◊	סג
(מלכים ב' י"ז) ואנשי בבל עשו את סכות בנות, ומאי ניהו - תרנגולת, (מלכים ב' י"ז) ואנשי כות עשו את נרגל, ומאי ניהו - תרנגול, (מלכים ב' י"ז) ואנשי חמת עשו את אשימא, ומאי ניהו - ברהא קרחא, (מלכים ב' י"ז) והעוים עשו נבחן ואת תרתק, ומאי ניהו - כלב וחומר, (מלכים ב' י"ז) והספרוים שרפים את בניהם באש לאדרמלך וענמלך אלהי ספרוים, ומאי ניהו - הפרד והסוס	רב יהודה אמר רב:											◊	סג
אדרמלך - דאדר ליה למריה בטעינה, וענמלך - דעני ליה למריה בקרבא.												◊	סג
אף חזקיה מלך יהודה ביקש אביו לעשות לו כן, אלא שסכתו אמו סלמנדרא.												◊	סג
יודעין היו ישראל בעבודה זרה שאין בה ממש, ולא עבדו עבודה זרה אלא להתיר להם עריות בפרהסיא.	רב יהודה אמר רב:											◊	סג
(ירמיהו י"ז) כזכר בניהם מזבחותם וגו'	מתיב רב מרשיא:											◊	סג
כאדם שיש לו געגועין על בנו	ואמר רבי אלעזר:											◊	סג
בתר דאביקו ביה.												◊	סג
(ויקרא כ"ו) ונתתי פגריכם על פגרי גלוליתכם.	תא שמע:											◊	סג
אליהו הצדיק היה מחזר על תפוחי רעב שבירושלים, פעם אחת מצא תינוק שהיה תפוח ומוטל באשפה. אמר לו: מאיזה משפחה אתה?	אמרו:											◊	סג
אמר לו: ממשפחה פלונית אני.												◊	סג
אמר לו: כלום נשתייר מאותה משפחה? - אמר לו: לאו, חוץ ממני.												◊	סג
אמר לו: אם אני מלמדך דבר שאתה חי בו אתה למד?												◊	סג
אמר לו: הן.												◊	סג
אמר לו: אמור בכל יום שמע ישראל ה' אלהינו ה' אחד												◊	סג
אמר לו, הס, שלא להזכיר בשם ה'. שלא לימדו אביו ואמו.												◊	סג
מיד הוציא יראתו מחיקו, ומחבקה ומנשקה, עד שנבקעה כריסו ונפלה יראתו לארץ ונפל הוא עליה. לקיים מה שנאמר (ויקרא כ"ו) ונתתי את פגריכם על פגרי גלוליתכם												◊	סג
בתר דאביקו ביה.												◊	סג

<p>disputants- חולקים- central point for summary and review- הנורה- insertion of an earlier segment- קודמת- story- מעשה- מקרא- key:</p>	<p>statement- מימרא- challenge- קושיא- question- שאלה- answer- תירוץ- proof- ראיה-</p>
---	--

סנהדרין-ארבע מיתות		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
(נחמיה ט') ויזעקו בקול גדול אל ה' אלהיהם	תא שמע:											◊
מאי אמור?											^	◊
בייא ביא היינו דאחריביה לביתא וקליא להיכלא, וקטלינהו לצדיקי, ואגלינהו לישראל מארעייהו, ועדיין הוא מרקד בינו. כלום יהבתייה לן אלא לקבולי ביה אגרא - לא איהו בעינן ולא אגריה בעינן	רב יהודה ואיתימא רב יונתן:										!	◊
בטר דאביקו ביה.											!	◊
יתבו תלתא יומא בתעניתא, בעו רחמי .											o	◊
נפל להו פיתקא מרקיעא, דהוה כתיב בה אמת.											o	◊
שמע מינה חותמו של הקדוש ברוך הוא אמת.	רבי חנינא:										■	◊
נפק כגוריא דנורא מבית קדשי הקדשים.											o	◊
אמר להו נביא לישראל: היינו יצרא דעבודה זרה.											o	◊
בהדי דקתפסי ליה - אישתמיט ביניתא מיניה, ואזל קליה בארבע מאה פרסי.											o	◊
אמרו: היכי ניעבד, דילמא משמיא מרחמי עליה?											o	◊
אמר להו נביא: שדוהו בדודא דאברא, וכסויה באברא, דשייף קליה. דכתיב (זכריה ה') ויאמר זאת הרשעה וישלך אותה אל תוך האיפה וישלך את האבן העופרת אל פיה.											o	◊
אמרי: הואיל ועת רצון הוא ניבעי רחמי איצרא דעבירה											o	◊
בעו רחמי, אימסר בידייהו.											o	◊
חבשוהו תלתא יומי, איבעו ביעתא בת יומא לחולה - ולא אשכחו.											o	◊
אמרו: היכי נעביד? ניבעי פלגא - פלגא מרקיעא לא יהבי.											o	◊
כחלינהו לעיניה, אהני ביה דלא איגרי איניש בקרובתיה.											o	◊
מעשה בנכרית אחת שהיתה חולה ביותר, אמרה: אם תעמוד ההיא אשה מחוליה - תלך ותעבוד לכל עבודה זרה שבעולם, עמדה והלכה לכל עבודה זרה שבעולם.	רב יהודה אמר רב:										o	◊
כיון שהגיע לפעור שאלה לכומרים: כמה עובדין לזו?											o	◊
אמרו לה: אוכלין תרדין, ושותין שכר, ומתריזין בפניה.											o	◊
אמרה: מוטב שתחזור ההוא אשה לחוליה, ולא תעבוד עבודה זרה בכך.											o	◊
אתם בית ישראל אינן כן - (במדבר כ"ה) הנצמדים לבעל פעור - כצמיד פתיל, (דברים ד') ואתם הדבקים בה' אלהיכם - כשתי תמרות הדבוקות זו בזו.											o	◊
הנצמדים לבעל פעור - כצמיד על ידי אשה, ואתם הדבקים בה' אלהיכם - דבוקים ממש.	במתניתא תנא:										■	◊
מעשה בסבטא בן אלס שהשכיר חמורו לנכרית אחת, כיון שהגיעה לפעור אמרה לו: המתן עד שאכנס ואצא. לאחר שיצאה אמר לה: אף את המתניני עד שאכנס ואצא.	תנו רבנן:										o	◊
אמרה לו: ולא יהודי אתה?											o	◊
אמר לה: ומאי איכפת לך.											o	◊
נכנס, פער בפניו, וקינח בחוטמו,											o	◊
והיו כומרין מקלסין לו: ואומרים: מעולם לא היה אדם שעבדו לזו בכך.											o	◊
הפוער עצמו לבעל פעור - הרי זה עבודתו, אף על גב דמיכוין לביוזי. הזורק אבן למרקוליס - זו היא עבודתו, אף על גב דמיכוין למירגמיה.											■	◊

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום והזרה- insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת- story-מעשה-O</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ-! proof-ראיה-!</p>
מקרא-key:	

סנהדרין-ארבע מיתות		Talmud Navigator												
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ		
רב מנשה הוה קאזיל לבי תורתא	[רב מנשה]											◊	סד.	
עבודה זרה היא דקאי הכא.	אמרו לו:											○	סד.	
שקל פיסא שדא ביה	[רב מנשה]											○	סד.	
מרקוליס היא.	אמרו לו:											■	סד.	
הזורק אבן למרקוליס תנו.	אמר להו: [רב מנשה]											■	סד.	
אתא שאל בי מדרשא	[רב מנשה]											○	סד.	
הזורק אבן במרקוליס תנו, אף על גב דמיכוין למירגמיה.	אמרו לו:											■	סד.	
אמר להו: איזיל אישקלה.	[רב מנשה]											^	סד.	
אחד הנוטלה ואחד הנותנה חייב, כל חדא וחדא רווחא לחבירתה שביק.	אמרו לו:											!	סד.	
הנותן מזרעו למולך אינו חייב עד שימסור למולך ויעביר באש.													■	סד.
מסר למולך ולא העביר באש, העביר באש ולא מסר למולך, אינו חייב עד שימסור למולך ויעביר באש.													■	סד.
קתני עבודה זרה, וקתני מולך.													?	סד.
תנו כמאן דאמר מולך לאו עבודה זרה היא.	רבי אבין:												!	סד.
אחד למולך ואחד לשאר עבודה זרה - חייב.	דתניא: [ת"ק]												◊ ■ !	סד.
למולך - חייב, שלא למולך - פטור	רבי אלעזר ברבי שמעון:												◊ ■ !	סד.
רבי אלעזר ברבי שמעון ורבי חנינא בן אנטיגנוס אמרו דבר אחד.	אביי:												◊ ■	סד.
רבי אלעזר ברבי שמעון - הא דאמרן.													■ ■	סד.
רבי חנינא בן אנטיגנוס													■ ■	סד.
מפני מה תפסה תורה לשון מולך - כל שהמליכוהו עליהם, אפילו צרור, ואפילו קיסם	דתניא, רבי חנינא בן אנטיגנוס:												■ ■ ■	סד.
מולך עראי איכא בינייהו.	רבא:												◊ ■	סד.
אינו חייב עד שימסרנו לכומרין. שנאמר (ויקרא י"ח) ומזרעך לא תתן להעביר למלך.	רבי ינאי:												■	סד.
יכול העביר ולא מסר יהא חייב - תלמוד לומר לא תתן. מסר למולך ולא העביר יכול יהא חייב - תלמוד לומר להעביר. מסר והעביר שלא למולך יכול יהא חייב - תלמוד לומר למלך, מסר והעביר למולך ולא באש, יכול יהא חייב - נאמר כאן להעביר ונאמר להלן (דברים י"ח) לא ימצא בך מעביר בנו ובתו באש, מה להלן באש - אף כאן באש, ומה כאן מולך - אף להלן מולך.	תניא נמי הכי:												■	סד.
העביר כל זרעו - פטור, שנאמר מזרעך ולא כל זרעך.	רב אחא בריה דרבא:												■	סד.
העבירו סומא מהו, ישן מהו, בן בנו ובן בתו מהו?	בעי רב אשי:												^	סד.
תפשוט מיהא חדא													!	סד.
(ויקרא כ') כי מזרעו נתן למלך, מה תלמוד לומר? לפי שנאמר לא ימצא בך מעביר בנו ובתו באש - אין לי אלא בנו ובתו, בן בנו ובן בתו מניין? תלמוד לומר (ויקרא כ') בתו מזרעו.	דתניא:												■ !	סד.
תנא פתח בכי מזרעו וסליק בתתו מזרעו?													?	סד.
דרשה אחרינא הוא: זרעו - אין לי אלא זרעו כשר, זרעו פסול מנין - תלמוד לומר בתו מזרעו.													!	סד.

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום והזרה- insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת- story-מעשה-O</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ- proof-ראיה-</p>
מקרא-key:	

סנהדרין-ארבע מיתות		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
אינו חייב עד שיעבירונו דרך העברה.	רב יהודה:											◊
היכי דמי?												^
שרגא דליבני במיצעי, נורא מהאי גיסא ונורא מהאי גיסא	אביי:											◊
כמשורתא דפוריא.	רבא:											◊
אינו חייב עד שיעבירונו דרך עברה, העבירה ברגל - פטור.	תניא כוותיה דרבא:											■
ואינו חייב אלא על יצאי ירכו. הא כיצד? בנו ובתו - חייב, אביו ואמו אחיו ואחותו - פטור.												◊
העביר עצמו - פטור	[ת"ק]											◊
מחייב.	רבי אלעזר ברבי שמעון:											◊
אחד למולך ואחד לשאר עבודה זרה חייב.	[ת"ק]											◊
למולך - חייב, שלא למולך פטור.	רבי אלעזר ברבי שמעון:											◊
מאי טעמא דרבי אלעזר ברבי שמעון - אמר קרא (דברים י"ח) לא ימצא בך - בך בעצמך.	עולא:											■
ורבנן לא דרשי בך?												?
אבידתו ואבידת אביו - שלו קודמת.	והתנן:											◊
מאי טעמא?	ואמרין:											^
אמר קרא (דברים ט"ו) אפס כי לא יהיה בך אביון - שלו קודמת לשל כל אדם.	ואמר רב יהודה:											◊
והתם מאפס.												◊
שלש כריתות בעבודה זרה למה? אחת לכדרכה ואחת לשלא - כדרכה, ואחת למולך.	רבי יוסי ברבי חנינא:											◊
ולמאן דאמר מולך עבודה זרה היא, כרת במולך למה לי?												?
למעביר בנו שלא כדרכה.												!
ולמאן דאמר, מגדף עבודה זרה היא, כרת במגדף למה לי?												?
(במדבר ט"ו) הכרת תכרת, הכרת - בעולם הזה, תכרת - לעולם הבא. דברי רבי עקיבא.	לכדתניא: [רבי עקיבא]											◊
והלא כבר נאמר ונכרתה, וכי שלשה עולמים יש? אלא: ונכרתה - בעולם הזה, הכרת - לעולם הבא, תכרת - דברה תורה כלשון בני אדם	אמר לו רבי ישמעאל:											◊
בעל אוב - זה פיתום המדבר משחיו, וידעוני - זה המדבר בפיו. הרי אלו בסקילה. והנשאל בהם באזהרה.												■
מאי שנא הכא דקתני בעל אוב וידעוני, ומאי שנא גבי כריתות דקתני בעל אוב ושייריה לידעוני?												?
הואיל ושניהן בלאו אחד נאמרו.	רבי יוחנן:											◊
ידעוני - לפי שאין בו מעשה.	ריש לקיש:											◊
ורבי יוחנן מאי שנא בעל אוב דנקט?												?
משום דפתח ביה קרא.												!
וריש לקיש מאי טעמא לא אמר כרבי יוחנן?												?

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום והזרה- central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story	מימרא-statement ז קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof
מקרא-key:	

סנהדרין-ארבע מיתות		Talmud Navigator												
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ		
חלוקין הן במיתה.	רב פפא:											!	סה.	
ורבי יוחנן												ז	סה.	
חלוקה דלאו - שמה חלוקה, חלוקה דמיתה - לא שמה חלוקה.	[רבי יוחנן]											!	סה.	
ורבי יוחנן מאי טעמא לא אמר כריש לקיש?												ז	סה.	
מתניתין דכריתות רבי עקיבא היא	אמר לך: [רבי יוחנן]											!	◇	סה.
לא בעינן מעשה.	דאמר: [רבי עקיבא]											!	◇	סה.
וריש לקיש												ז	סה.	
נהי דלא בעי רבי עקיבא מעשה רבה - מעשה זוטא בעי.	[ריש לקיש]											!	◇	סה.
מגדף מאי מעשה איכא?												ז	◇	סה.
עקימת שפתיו הוי מעשה.												!	◇	סה.
בעל אוב מאי מעשה איכא?												ז	סה.	
הקשת זרועותיו הוי מעשה.												!	◇	סה.
ואפילו לרבנן?												ז	◇	סה.
אינו חייב אלא על דבר שיש בו מעשה, כגון זיבוח קישור וניסוך והשתחואה	והתניא:											ז	◇	סה.
מאן תנא השתחואה - רבי עקיבא היא	ואמר ריש לקיש:											ז	◇	סה.
לא בעינן מעשה.	דאמר: [רבי עקיבא]											ז	◇	סה.
אפילו תימא רבנן, כפיפת קומתו לרבנן הוי מעשה.	ורבי יוחנן אמר:											ז	◇	סה.
השתא לריש לקיש כפיפת קומתו לרבנן לא הוי מעשה, הקשת זרועותיו דבעל אוב הוי מעשה?												ז	◇	סה.
כי קאמר ריש לקיש נמי לרבי עקיבא, אבל לרבנן - לא.												!	◇	סה.
אי הכי יצא מגדף ובעל אוב מיבעי ליה												ז	סה.	
במקטר לשד.	אלא אמר עולא:											!	◇	סה.
מקטר לשד - עובד עבודה זרה הוא	אמר ליה רבא:											ז	סה.	
במקטר לחבר.	אלא אמר רבא:											!	◇	סה.
המקטר לחבר - חובר חבר הוא.	אמר ליה אביי:											ז	סה.	
אין, והתורה אמרה: חובר זה בסקילה.												!	◇	סה.
(דברים י"ח) חבר חבר - אחד חבר גדול ואחד חבר קטן, ואפילו נחשים ועקרבים.	תנו רבנן:											■	◇	סה.
הלכך, האי מאן דצמיד זיבורא ועקרבא, אף על גב דקא מיכוין דלא לזקו - אסור.	אביי:											■	◇	סה.
ורבי יוחנן, מאי שנא דכפיפת קומתו לרבנן הוי מעשה, ועקימת שפתיו לא הוי מעשה?												ז	◇	סה.
שאני מגדף, הואיל וישנו בלב.	רבא:											!	◇	סה.

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום והזרה- central point for summary and review < מובאה של פיסקה קודמת- insertion of an earlier segment story-מעשה O	statement-מימרא ■ ⚡ קושיא- challenge ^ שאלה- question ! תירוץ- answer ■ ראיה- proof
מקרא-key:	

סנהדרין-ארבע מיתות		Talmud Navigator											
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
יצאו עדים זוממין שאין בהן מעשה.	מתיב רבי זירא:	◇										⚡	סה:
ואמאי? הא ליתנהו בלב												⚡	סה:
שאני עדים זוממין הואיל וישנו בקול.	רבא:	◇										!	סה:
וקול לרבי יוחנן לאו מעשה הוא?												⚡	סה:
חסמה בקול והנהיגה בקול, רבי יוחנן אמר: חייב	והא איתמר: [רבי יוחנן]	◇										⚡	סה:
פטור.	ריש לקיש:	◇										⚡	סה:
חייב, עקימת פיו הווי מעשה.	רבי יוחנן אמר:											■	סה:
פטור, עקימת פיו לא הווי מעשה	ריש לקיש אמר:											■	סה:
שאני עדים זוממין הואיל וישנן בראיה.	אלא אמר רבא:	◇										!	סה:
בעל אוב - זה המדבר בין הפרקים ומבין אצילי ידיו. ידעוני - זה המניח עצם ידוע בפיו, והוא מדבר מאליו.	תנו רבנן:	◇										■	סה:
(ישעיהו כ"ט) והיה כאוב מארץ קולך	מיתיבי:											⚡	סה:
מאי לאו דמשתעי כי אורחיה?												⚡	סה:
לא, דסליק ויתב בין הפרקים ומתשעי.												!	סה:
(שמואל א' כ"ח) ותאמר האשה אל שאול אלהים ראיתי עלים מן הארץ	תא שמע:											⚡	סה:
מאי לאו דמשתעי כי אורחיה?												⚡	סה:
לא, דיתבי בין הפרקים ומשתעי.												!	סה:
בעל אוב, אחד המעלה בזכורו ואחד הנשאל בגולגולת. מה בין זה לזה? מעלה בזכורו - אינו עולה כדרכו ואינו עולה בשבת. נשאל בגולגולת - עולה כדרכו, ועולה בשבת.	תנו רבנן:	◇										■	סה:
עולה? להיכא סליק? הא קמיה מנח												⚡	סה:
אלא אימא: עונה כדרכו, ועונה בשבת.												■	סה:
ואף שאלה זו שאל טורנוסרופוס הרשע את רבי עקיבא. אמר לו: ומה יום מיומים?												○	סה:
אמר לו: ומה גבר מגוברין?	[רבי עקיבא]											○	סה:
אמר ליה: דמרי צבי.												○	סה:
שבת נמי, דמרי צבי.	[רבי עקיבא]											○	סה:
אמר ליה: הכי קאמינא לך, מי יימר דהאידינא שבתא?												○	סה:
אמר לו: נהר סבטיון יוכיח, בעל אוב יוכיח, קברו של אביו יוכיח, שאין מעלה עשן בשבת.	[רבי עקיבא]											○	סה:
אמר לו: ביזיותו, ביישותו, וקיללתו.												○	סה:
שואל אוב היינו ודרש אל המתים												⚡	סה:
דורש למתים												!	סה:
(דברים י"ח) ודרש אל המתים - זה המרעיב עצמו והולך ולן בבית הקברות כדי שתשרה עליו רוח טומאה.	כדתניא:	◇										■	סה:

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום והזרה- central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story	מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ראיה-proof
מקרא-key:	

סנהדרין-ארבע מיתות		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ										
וכשהיה רבי עקיבא מגיע למקרא זה היה בוכה, ומה המרעיב עצמו כדי שתשרה עליו רוח טומאה - שורה עליו רוח טומאה, המרעיב עצמו כדי שתשרה עליו רוח טהרה - על אחת כמה וכמה. אבל מה אעשה שעונותינו גרמו לנו שנאמר (ישעיהו נ"ט) כי אם עונותיכם היו מבדלים ביניכם לבין אלהיכם.	[רבי עקיבא]										◇	סה:
אי בעו צדיקי ברו עלמא, שנאמר כי עונותיכם היו מבדלים וגו'.	רבא:										◇	סה:
רבא ברא גברא, שדריה לקמיה דרבי זירא.	[רבא]										◇	סה:
הוה קא משתעי בהדיה, ולא הוה קא מהדר ליה.											◇	סה:
אמר ליה: מן חבריא את, הדר לעפריך.	[רבי זירא]										◇	סה:
רב חנינא ורב אושעיא הוו יתבי כל מעלי שבתא ועסקי בספר יצירה, ומיברו להו עיגלא תילתא, ואכלי ליה.	[רב חנינא ורב אושעיא]										◇	סה:
מעונן, רבי שמעון אומר: זה המעביר שבעה מיני זכור על העין.	תנו רבנן: [רבי שמעון]										◇	סה:
זה האוחז את העינים.	חכמים:										◇	סה:
זה המחשב עתים ושעות, ואומר: היום יפה לצאת, למחר יפה ליקח, לימודי ערבי שביעיות חיטין יפות, עיקורי קטניות מהיות רעות.	רבי עקיבא:										◇	סה:
מנחש - זה האומר פתו נפלה מפיו מקלו נפלה מידו. בנו קורא לו מאחריו. עורב קורא לו, צבי הפסיקו בדרך, נחש מימינו ושועל משמאלו. אל תתחיל בי, שחרית הוא, ראש חודש הוא מוצאי שבת הוא.	תנו רבנן:										◇	סה:
(ויקרא י"ט) לא תנחשו ולא תעוננו - כגון אלו המנחשים בחולדה בעופות ובדגים.	תנו רבנן:										◇	סה:
המחלל את השבת בדבר שחייבין על זדונו כרת ועל שגגתו חטאת.											◇	סה:
מכלל דאיכא מידי דחילול שבת הוי, ואין חייבין לא על שגגתו חטאת ולא על זדונו כרת											◇	סה:
מאי היא?											◇	סה:
תחומין, ואליבא דרבי עקיבא. הבערה, ואליבא דרבי יוסי.											◇	סה:
המקלל אביו ואמו אינו חייב עד שיקללם בשם.											◇	סה:
קללם בכנוי, רבי מאיר מחייב	[רבי מאיר]										◇	סה:
פוטריין.	חכמים:										◇	סה:
מאן חכמים - רבי מנחם ברבי יוסי הוא.											◇	סה:
(ויקרא כ"ד) בנקבו שם יומת, מה תלמוד לומר שם - לימד על מקלל אביו ואמו שאינו חייב עד שיקללם בשם.	דתניא, רבי מנחם ברבי יוסי:										◇	סה:
איש, מה תלמוד לומר (ויקרא כ') איש איש - לרבות בת, טומטום, ואנדרוגינוס.	תנו רבנן:										◇	סה:
אשר יקלל את אביו ואת אמו											◇	סה:
אין לי אלא אביו ואמו, אביו שלא אמו, אמו שלא אביו מניין?											◇	סה:
תלמוד לומר אביו ואמו קלל דמיו בו אביו קולל, אמו קולל, דברי רבי יאשיה.	[רבי יאשיה]										◇	סה:
משמע שניהן כאחד ומשמע אחד בפני עצמו, עד שיפרוט לך הכתוב יחדו.	רבי יונתן:										◇	סה:
מות יומת - בסקילה.											◇	סה:
אתה אומר בסקילה, או אינו אלא באחת מכל מיתות האמורות בתורה?											◇	סה:
נאמר כאן דמיו בו ונאמר להלן (ויקרא כ') דמיהם במ, מה להלן בסקילה - אף כאן בסקילה.											◇	סה:

<p>disputants- חולקים- central point for summary and review- הנקודה מרכזית לסיכום והזרה- insertion of an earlier segment- מובאה של פסקה קודמת- story- מעשה- key- מקרא:</p>	<p>statement- מימרא- challenge- קושיא- question- שאלה- answer- תירוץ- proof- ראיה-</p>
--	--

סנהדרין-ארבע מיתות		Talmud Navigator											
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
עונש שמענו, אזהרה מניין?												◊	סו.
תלמוד לומר (שמות כ"ב) אלהים לא תקלל וגו'. אם היה אביו דיין - הרי הוא בכלל אלהים לא תקלל, ואם היה אביו נשיא הרי הוא בכלל (שמות כ"ב) ונשיא בעמך לא תאר												◊	סו.
אינו לא דיין ולא נשיא מניין?												◊	סו.
אמרת: הרי אתה דן בנין אב משניהן: לא ראי נשיא כראי דיין, ולא ראי דיין כראי נשיא - שהרי דיין אתה מצווה על הוראתו, כראי נשיא - שאי אתה מצווה על הוראתו. ולא ראי נשיא כראי דיין - שהנשיא אתה מצווה על המראתו, כראי דיין - שאי אתה מצווה על המראתו. הצד השווה שבהם - שהן בעמך, ואתה מוזהר על קללתן - אף אני אביא אביך שבעמך ואתה מוזהר על קללתו.												◊	סו.
מה להצד השווה שבהן - שכן גדולתן גרמה להן												◊	סו.
תלמוד לומר (ויקרא י"ט) לא תקלל חרש - באומללים שבעמך הכתוב מדבר.												◊	סו.
מה לחרש - שכן חרישתו גרמה לן												◊	סו.
נשיא ודיין יוכיחו.												◊	סו.
מה לנשיא ודיין - שכן גדולתן גרמה להן												◊	סו.
חרש יוכיח. וחזר הדין, לא ראי זה כראי זה, ולא ראי זה כראי זה, הצד השווה שבהן: שהן בעמך ואתה מוזהר על קללתן - אף אני אביא אביך, שבעמך, ואתה מוזהר על קללתו.												◊	סו.
מה לצד השווה שבהן - שכן משונין.												◊	סו.
אלא אם כן נכתוב קרא או אלהים וחרש, או נשיא וחרש, אלהים למה לי? אם אינו ענין לגופו - תנהו ענין לאביו.												◊	סו.
הניחא למאן דאמר אלהים חול, אלא למאן דאמר קודש - מאי איכא למימר?												◊	סו.
אלהים - חול, דברי רבי ישמעאל.												◊	סו.
אלהים קודש.												◊	סו.
אזהרה למברך את השם מניין - תלמוד לומר אלהים לא תקלל.												◊	סו.
למאן דאמר אלהים חול - גמר קודש מחול, למאן דאמר אלהים קודש - גמרינן חול מקודש.												◊	סו.
בשלמא למאן דאמר אלהים חול - גמר קודש מחול, אלא למאן דאמר אלהים קודש גמר חול מקודש? דילמא אקודש אזהר אהול לא אזהר												◊	סו.
אם כן לכתוב קרא לא תקל, מאי לא תקלל - שמע מינה תרתי.												◊	סו.
הבא על נערה המאורסה - אינו חייב עד שתהא נערה, בתולה, מאורסה, והיא בבית אביה.												◊	סו.
באו עליה שנים, הראשון - בסקילה, והשני - בחנק.												◊	סו.
(דברים כ"ב) נערה ולא בוגרת, בתולה ולא בעולה, מאורסה - ולא נשואה, בבית אביה - פרט לשמסר האב לשלוהי הבעל.												◊	סו.
זו דברי רבי מאיר, אבל חכמים אומרים: נערה המאורסה - אפילו קטנה במשמע.												◊	סו.
ממאי דמתניתין רבי מאיר היא ולמעוטי קטנה נמי? דילמא רבנן היא, ולמעוטי בוגרת ותו לא												◊	סו.
האי אינו חייב עד שתהא נערה בתולה מאורסה? אינו חייב אלא על נערה בתולה מאורסה מיבעי ליה												◊	סו.
ותו לא מידי.												◊	סו.
בא על הקטנה מאורסה, לרבי מאיר מהו? לגמרי ממעיט ליה או מסקילה ממעיט ליה?												◊	סו.
מסתברא, מסקילה ממעט ליה.												◊	סו.

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום והזרה- insertion of an earlier segment-מובאה של פיסקה קודמת- story-מעשה-O</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ-! proof-ראיה-■</p>
מקרא-key:	

סנהדרין-ארבע מיתות		Talmud Navigator												
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ		
והכתיב (דברים כ"ב) ומתו גם שניהם - עד שיהו שניהן שוין												◊	ס:	
שתיק רב.												o	ס:	
מאי טעמא שתיק רב? ונימא ליה (דברים כ"ב) ומת האיש אשר שכב עמה לבדו.	שמואל:											;	ס:	
כתנאי:												■	ס:	
ומתו גם שניהם - עד שיהו שניהן שוין, דברי רבי יאשיה.	[רבי יאשיה]											◊	ס:	
ומת האיש אשר שכב עמה לבדו	רבי יונתן:											◊	ס:	
ואידך: ההיא ומתו גם שניהם מאי דריש ביה?												;	ס:	
למעוטי מעשה חידודים.	רבא: [רבי יונתן]											!	◊	ס:
ואידך												;	ס:	
מעשה חידודים לאו כלום היא.	[רבי יאשיה]											!	◊	ס:
ואידך, האי לבדו מאי דריש ביה?												;	◊	ס:
באו עליה עשרה בני אדם ועדיין היא בתולה - כולם בסקילה.	[רבי יאשיה] כדתנאי: [ת"ק]											!	◊	ס:
הראשון - בסקילה, וכולן בחנק.	רבי:											!	◊	ס:
(ויקרא כ"א) ובת איש כהן כי תחל לזנות, רבי אומר: תחילה, וכן הוא אומר: ומת האיש אשר שכב עמה לבדו.	תנו רבנן:												◊	ס:
מאי קאמר?												;	ס:	
רבי כרבי ישמעאל סבירא ליה	רב הונא בריה דרב יהושע:											!	ס:	
ארוסה יצאה לשריפה, ולא נשואה.	דאמר: [אבי ישמעאל]											!	◊	ס:
והכי קאמר: אם תחילת ביאה בזנות - בשריפה, אידך - בחנק.												!	ס:	
מאי וכך?												;	ס:	
כי התם, מה התם - בתחילת ביאה קמשטעי קרא, הכא נמי - בתחילת ביאה קמשטעי קרא.												!	◊	ס:
מר לא הכי אמר	רב ביבי בר אבוי:											■	ס:	
ומנו												^	ס:	
רב יוסף												!	ס:	
רבי כרבי מאיר סבירא ליה	[רב יוסף]											■	◊	ס:
נשאת לאחד מן הפסולין - מיתתה - בחנק. והכי קאמר: אם תחילת אחלתה בזנות - בשריפה, ואידך - בחנק.	דאמר: [רבי מאיר]											■	◊	ס:
ומאי וכן - סימנא בעלמא.												■	◊	ס:
המסית - זה הדיוט.													■	מ
והמסית את ההדיוט.													■	ס:
אמר: יש יראה במקום פלוני, כך אוכלת, כך שותה, כך מטיבה, כך מריעה.													■	ס:

<p>disputants- חולקים- central point for summary and review- הנקודה מרכזית לסיכום והזרה- insertion of an earlier segment- קודמת- story- מעשה- מקרא- key:</p>	<p>statement- מימרא- challenge- קושיא- question- שאלה- answer- תירוץ- proof- ראיה-</p>
--	--

סנהדרין-ארבע מיתות		Talmud Navigator											
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
כל חייבי מיתות שבתורה אין מכמינן עליהם, חוץ מזו.												■	סו.
אמר לנשים - הן עדין, ומביאין אותו לבית דין, וסוקלין אותו. אמר לאחד, הוא אומר: יש לי חבירים רוצים בכך. אם היה ערום ואינו יכול לדבר בפניהם - מכמינן לו עדים אחורי הגדר, והוא אומר לו: אמור מה שאמרת ביחוד והלה אומר לו. והוא אומר לו: היאך נניח את אלהינו שבשמים ונלך ונעבוד עצים ואבנים? אם חוזר בו - הרי זה מוטב, ואם אמר כך היא חובתנו, כך יפה לנו - העומדין מאחורי הגדר מביאין אותו לבית דין, וסוקלין אותו.												■ ■	סו.
האומר אעבוד, אלך ואעבוד, נלך ונעבוד, אזבח, אלך ואזבח, נלך ונזבח, אקטיר, אלך ואקטיר, נלך ונקטיר, אנסך, אלך ואנסך, - נלך וננסך, אשתחוה, אלך ואשתחוה, נלך ונשתחוה.												■	סו.
המסית - זה הדיוט												■	סו.
טעמא - דהדיוט, הא נביא - בחנק.												◇	סו.
והמסית את ההדיוט.												■	סו.
טעמא דיחיד, הא רבים - בחנק.												◇	סו.
מתניתין מני?												^	סו.
רבי שמעון היא												!	סו.
נביא שהדיח - בסקילה	דתניא: [רבנן]											◇ ■ !	סו.
בחנק.	רבי שמעון:											◇ ■ !	סו.
מדיחי עיר הנדחת - בסקילה	[רבנן]											◇ ■ !	סו.
בחנק.	רבי שמעון:											◇ ■ !	סו.
המדיח - זה האומר נלך ונעבוד עבודה זרה	אימא סיפא:											■ ?	סו.
מדיחי עיר הנדחת שנו.	ואמר רב יהודה אמר רב:											■ ?	סו.
אתאן לרבנן												?	סו.
רישא רבי שמעון וסיפא רבנן.												?	סו.
כולה רבנן היא, ולא זו אף זו קתני.	רבינא:											!	סו.
כי קתני מסית זה הדיוט - להכמנה.	רב פפא:											!	סו.
ושאר כל חייבי מיתות שבתורה אין מכמינן עליהן, חוץ מזו.	דתניא:											■ !	סו.
כיצד עושין לו? מדליקין לו את הנר בבית הפנימי, ומושיבין לו עדים בבית החיצון, כדי שיהו הן רואין אותו ושומעין את קולו, והוא אינו רואה אותן. והלה אומר לו: אמור מה שאמרת לי ביחוד והוא אומר לו. והלה אומר לו: היאך נניח את אלהינו שבשמים ונעבוד עבודה זרה? אם חוזר בו - מוטב. ואם אמר כך היא חובתנו וכך יפה לנו - העדים ששומעין מבוזין מביאין אותו לבית דין, וסוקלין אותו.												■ !	סו.
המדיח - זה האומר נלך ונעבוד עבודה זרה.												■	סו.
המכשף, העושה מעשה - חייב, ולא האוחז את העינים.												■	סו.
שנים לוקטין קשוואין, אחד לוקט פטור, ואחד לוקט חייב העושה מעשה - חייב, האוחז את העינים פטור.	רבי עקיבא אומר משום רבי יהושע:											■ ■	סו.
מדיחי עיר הנדחת שנו כאן.	רב יהודה אמר רב:											■	סו.
המכשף זה העושה מעשה וכו'.												■	סו.

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום והזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
מקרא-key:	

סנהדרין-ארבע מיתות		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
מכשפה - אחד האיש ואחד האשה. אם כן מה תלמוד לומר מכשפה - מפני שרוב נשים מצויות בכשפים.	תנו רבנן:											■
מיתתן במה?												⋄
נאמר כאן (שמות כ"ב) מכשפה לא תחיה, ונאמר להלן (דברים כ') לא תחיה כל נשמה, מה להלן בסייף - אף כאן בסייף.	רבי יוסי הגלילי:											⋄
נאמר כאן מכשפה לא תחיה ונאמר להלן (שמות י"ט) אם בהמה אם איש לא יחיה, מה להלן בסקילה - אף כאן בסקילה.	רבי עקיבא:											⋄
אני דנתי לא תחיה מלא תחיה ואתה דנת לא תחיה מלא יחיה	אמר לו רבי יוסי:											⋄
אני דנתי ישראל מישראל, שריבה בהן הכתוב מיתות הרבה, ואתה דנת ישראל מנכרים, שלא ריבה בהן הכתוב אלא מיתה אחת.	אמר לו רבי עקיבא:											⋄
נאמר (שמות כ"ב) מכשפה לא תחיה, ונאמר (שמות כ"ב) כל שכב עם בהמה מות יומת, סמכו ענין לו מה שוכב עם בהמה בסקילה - אף מכשף בסקילה.	בן עזאי:											⋄
וכי מפני שסמכו ענין לו נוציא לזה בסקילה?	אמר לו רבי יהודה:											⋄
אלא, אוב וידעוני בכלל מכשפים היו, ולמה יצאו - להקיש עליהן ולומר לך: מה אוב וידעוני בסקילה - אף מכשף בסקילה.	[רבי יהודה]											⋄
לרבי יהודה נמי, ליהו אוב וידעוני שני כתובים הבאים כאחד, וכל שני כתובין הבאין כאחד אין מלמדין												⋄
עדא אמרה, קסבר רבי יהודה שני כתובין הבאין כאחד מלמדין.	רבי זכריה:											⋄
למה נקרא שמן כשפים - שמכחישין פמליא של מעלה.	רבי יוחנן:											■
(דברים ד') אין עוד מלבדו, אמר רבי חנינא: אפילו לדבר כשפים.	[רבי חנינא]											⋄
ההיא איתתא דהות קא מהדרא למשקל עפרא מתותי כרעיה דרבי חנינא.												⊙
אמר לה: אי מסתייעת - זילי עבידי, אין עוד מלבדו כתיב.												⊙
איני												⋄
למה נקרא שמן מכשפים - שמכחישין פמליא של מעלה	והאמר רבי יוחנן:											⋄
שאני רבי חנינא דנפיש זכותיה.												⋄
בלטיהם - אלו מעשה שדים, בלהטיהם - אלו מעשה כשפים, וכן הוא אומר (שמות ח') ואת להט החרב המתהפכת.	רבי אייבו בר נגרי אמר רבי חייא בר אבא:											⋄
דקפיד אמנא - שד, דלא קפיד אמנא - כשפים.	אביי:											⋄
הלכות כשפים כהלכות שבת, יש מהן בסקילה, ויש מהן פטור אבל אסור, ויש מהן מותר לכתחלה. העושה מעשה - בסקילה, האוחז את העינים - פטור אבל אסור, מותר לכתחלה - כדרב חנינא ורב אושעיא - כל מעלי שבתא הוו עסקי בהלכות יצירה, ומיברי להו עיגלא תילתא ואכלי ליה.	אביי:											⋄
חזינא ליה לאבוא דקרנא דנפיץ ושדי כריכי דשיראי מנחיריה.	רב אשי:											⊙
(שמות ח') ויאמרו החרטום אל פרעה אצבע אלהים היא אמר רבי אליעזר: מיכן שאין השד יכול לבראות בריה פחות מכשעורה.	[רבי אליעזר]											⋄
האלהים אפילו כגמלא נמי לא מצי ברי, האי - מיכנוף ליה, והאי - לא מיכנוף ליה.	רב פפא:											⋄
לדידי חזי ליה ההוא טייעא דשקליה לספסירא וגיידיה לגמלא וטרף ליה בטבלא, וקם.	רב לרבי חייא:											⊙
לבתר הכי דם ופרתא מי הואי? אלא ההיא אחיות עינים הוו.	אמר ליה: [רבי חייא]											⋄
זעירי איקלע לאלכסנדראי של מצרים, זבן חמרא. כי מטא לאשקוייה מיא - פשר, וקם גמלא דוסקניתא.	[זעירי]											⊙
אמרו ליה: אי לאו זעירי את - לא הוה מהדרינן לך, מי איכא דזבין מידי הכא ולא בדיק ליה אמיא?												⊙

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום והזרה- central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת- insertion of an earlier segment story-מעשה O	מימרא-statement ■ קושיא-challenge ֿ שאלה-question ^ תירוץ-answer ! ראיה-proof ■
מקרא-key:	

סנהדרין-ארבע מיתות		Talmud Navigator													
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ			
ינאי איקלע לההוא אושפיזא, אמר להו: אשקן מיא												○	◇	סז:	
קריבו שתיתא.												○		סז:	
חזא דקא מרחשון שפוחתה, שדא פורתא מיניה, הוו עקריבי.												○	◇	סז:	
אמר להו: אנא שתאי מדידכו, אתון נמי שתו מדידי.												○		סז:	
אשקיייה - הואי חמרא, רכבה, סליק לשוקא.												○	◇	סז:	
אתא חברתה פשרה לה, חזייה דרכיב וקאי אאיתתא בשוקא.												○		סז:	
(שמות ח') ותעל הצפרדע ותכס את ארץ מצרים, אמר רבי אלעזר: צפרדע אחת היתה, השריצה ומלאה כל ארץ מצרים.	[רבי אלעזר]												■	◇	סז:
כתנאי:													■		סז:
צפרדע אחת היתה, ומלאה כל ארץ מצרים.	רבי עקיבא:												■	◇	סז:
עקיבא, מה לך אצל הגדה? כלה מדברותיך ולך אצל נגעים ואהלות, צפרדע אחת היתה, שרקה להם והם באו.	אמר לו רבי אלעזר בן עזריה:												■	◇	סז:
אמר רבי עקיבא כו'.													■	<	סז:
והא רבי עקיבא מרבי יהושע גמיר לה?													ֿ		סח.
כשחלה רבי אליעזר נכנסו רבי עקיבא וחביריו לבקרו. הוא יושב בקינון שלו והן יושבין בטרקלין שלו. ואותו היום ערב שבת היה, ונכנס הורקנוס בנו לחלוץ תפלויו. גער בו ויצא בנוזיפה.	והתנאי:											○	ֿ	◇	סח.
אמר להן לחביריו: כמדומה אני שדעתו של אבא נטרפה.												○	ֿ	◇	סח.
אמר להן: דעתו מיושבת ודעת אמו נטרפה, היאך מניחין איסור סקילה ועוסקין באיסור שבות?	[רבי אליעזר]											○	ֿ	◇	סח.
כיון שראו חכמים שדעתו מיושבת עליו, נכנסו וישבו לפניו מרחוק ארבע אמות.												○	ֿ	◇	סח.
אמר להם: למה באתם?	[רבי אליעזר]											○	ֿ	◇	סח.
אמרו לו: ללמוד תורה באנו.												○	ֿ	◇	סח.
אמר להם: ועד עכשיו למה לא באתם?	[רבי אליעזר]											○	ֿ	◇	סח.
אמרו לו: לא היה לנו פנאי.												○	ֿ	◇	סח.
אמר להן: תמיה אני אם ימותו מיתת עצמן.	[רבי אליעזר]											○	ֿ	◇	סח.
אמר לו רבי עקיבא: שלי מהו?	[רבי עקיבא]											○	ֿ	◇	סח.
אמר לו: שלך קשה משלהן.	[רבי אליעזר]											○	ֿ	◇	סח.
נטל שתי זרועותיו והניחן על לבו, אמר: אי לכם שתי זרועותיי שהן כשתי ספרי תורה שנגללין. הרבה תורה למדתי, והרבה תורה לימדתי. הרבה תורה למדתי - ולא חסרתי מרבובתי אפילו ככלב המלקק מן הים, הרבה תורה לימדתי - ולא חסרוני תלמידי אלא כמכחול בשפופרת. ולא עוד אלא שאני שונה שלש מאות הלכות בבהרת עזה, ולא היה אדם ששואלני בהן דבר מעולם. ולא עוד אלא שאני שונה שלש מאות הלכות, ואמרי לה שלש אלפים הלכות, בנטיעת קשואין ולא היה אדם שואלני בהן דבר מעולם, חוץ מעקיבא בן יוסף.	[רבי אליעזר]											○	ֿ	◇	סח.
פעם אחת אני והוא מהלכין היינו בדרך												○	ֿ	◇	סח.
אמר לי: רבי, למדני בנטיעת קשואין.	[רבי עקיבא]											○	ֿ	◇	סח.
אמרתי דבר אחד נתמלאה כל השדה קשואין.	[רבי אליעזר]											○	ֿ	◇	סח.

♦ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום והזרה-central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story ■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof	מקרא-key:
--	-----------

סנהדרין-ארבע מיתות		Talmud Navigator											
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
אמר לי: רבי, למדתני נטיעתן - למדני עקירתן.	[רבי עקיבא]	O											סח.
אמרתי דבר אחד, נתקבצו כולן למקום אחד.	[רבי אליעזר]	O											סח.
הכדור והאמוס והקמיע וצרור המרגליות ומשקולת קטנה מהו?	אמרו לו:	^											סח.
הן טמאין וטהרתן במה שהן.	אמר להן: [רבי אליעזר]	!											סח.
מנעל שעל גבי האמוס מהו?	[אמרו לו]	^											סח.
הוא טהור.	אמר להן: [רבי אליעזר]	!											סח.
ויצאה נשמתו בטהרה.		O											סח.
עמד רבי יהושע על רגליו ואמר: הותר הנדר, הותר הנדר, הותר הנדר.	[רבי יהושע]	O											סח.
למוצאי שבת פגע בו רבי עקיבא מן קיסרי ללוד, היה מכה בבשרו עד שדמו שותת לארץ.		O											סח.
פתח עליו בשורה ואמר: (מלכים ב' ב') אבי אבי רכב ישראל ופרשיו, הרבה מעות יש לי ואין לי שולחני להרצותן.	[רבי עקיבא]												סח.
אלמא, מרבי אליעזר גמרה.													סח.
גמרה מרבי אליעזר ולא סברה, הדר גמרה מרבי יהושע ואסברה ניהליה.													סח.
היכי עביד הכי?													סח.
העושה מעשה חייב	והאנן תנן:												סח.
להתלמד שאני.													סח.
(דברים י"ח) לא תלמד לעשות לעשות אי אתה למד, אבל אתה למד להבין ולהורות.	דאמר מר:												סח.
הדרן עלך ארבע מיתות													◊